

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 stycznia 2022 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu IV Wydział Karny–Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: sędzia Hanna Bartkowiak

1 Protokolant: prot. sąd. Natalia Komorniczak

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej Poznań – Wilda w Poznaniu Moniki Przerzywacz

po rozpoznaniu w dniu 27 stycznia 2022 r.

sprawy **M. P.**

oskarżonego z art. 191 § 2 kk i art. 158 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego Poznań – Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu z dnia 27 września 2021 r., sygn. akt VI K 93/19

1. Utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok.
2. Zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. J. G. kwotę 516,60 zł (w tym VAT) tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu w postępowaniu odwoławczym.
3. Zwalnia oskarżonego od obowiązku zwrotu Skarbowi Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, w tym nie wymierza mu opłaty za II instancję.

Hanna Bartkowiak

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 1303/21
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:		
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

o.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego Poznań – Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu z dnia 27 września 2021 r., sygn. akt VI K 93/19

0.11.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

0.11.3. Granice zaskarżenia**0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia**

na korzyść

w całości

na niekorzyść

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

0.11.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji

#

art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w

	zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

0.11.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

0.12.1. Ustalenie faktów

0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty

0.12.2. Ocena dowodów

0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC

ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
3.1.	<p>Obraza przepisów postępowania, tj. art.4 kpk i art. 7 kpk polegająca na uznaniu, iż zeznania pokrzywdzonego są wiarygodne, gdy tymczasem:</p> <ul style="list-style-type: none"> - nie przekonuje jego twierdzenie, że oskarżeni mieli być rzekomo spłoszeni przez osobę, która wyszła na balkon, w sytuacji gdy postępowanie karne nie ujawniło takiej osoby, a nadto dziwi fakt, że pokrzywdzony nie domagał się od tej osoby wezwania policji, - nie przekonuje jego twierdzenie, że oskarżeni mieli rzekomo zagrozić mu drogę gdy wychodził ze sklepu, w sytuacji gdy nie ustalono w postępowaniu karnym jaki to był sklep, czy ma on monitoring, nie przesłuchano pracowników sklepu, - nie przekonuje stanowisko Sądu usprawiedliwiający nieścisłości w wersjach podanych przez pokrzywdzonego wpływem czasu albowiem tego typu zdarzenie (pobicie) jest na tyle istotne, że zgodnie z doświadczeniem życiowym każdy zapamiętałby jego szczegóły (wszak niecodziennie jest się obiektem pobicia), - nie przekonuje stanowisko Sądu wedle którego pokrzywdzony nie miał podstaw bezpodstawnie pomawiać oskarżonych albowiem pokrzywdzony wie, że jest dłużnikiem obu oskarżonych, stąd ma motyw i podstawę do tego by ich oskarżać, co mogłoby ich skłonić do zaniechania prób odzyskania należnych im pieniędzy, 	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

	<p>- nie przekonuje stanowisko Sądu wedle którego zrozumiałym jest zgłoszenie zdarzenia przez pokrzywdzonego drugiego dnia (bowiem 15 sierpnia był dniem wolnym) w sytuacji gdy na policję można przedzwonić o każdej porze dnia i nocy w celu zgłoszenia pobicia, a nadto pobicie miało mieć miejsce rzekomo ok. 7:00, więc pokrzywdzony miał jeszcze cały dzień 14 sierpnia by zgłosić zdarzenie policji.</p>	
<p>Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Wbrew twierdzeniom apelującego Sąd odwoławczy stwierdził, iż przeprowadzona przez Sąd Rejonowy ocena dowodów była prawidłowa i uwzględniała w odpowiednim stopniu dyrektywy z art. 7 kpk, a więc zasady prawidłowego rozumowania oraz wskazania wiedzy i doświadczenia życiowego. Trzeba podkreślić, iż Sąd I instancji w treści uzasadnienia zaskarżonego rozstrzygnięcia wymienił wszystkie dowody bądź ich części, którym przyznał przymiot wiarygodności, a także wyodrębnił te, które na przypisanie takiej cechy nie zasługiwały. Nie zabrakło też w uzasadnieniu wskazania powodów, które wpłynęły na takie a nie inne ukształtowanie oceny zgromadzonych w sprawie dowodów. Sąd odwoławczy po zapoznaniu się z aktami sprawy nie dostrzegł powodów, które przemawiałyby za tym by w jakikolwiek sposób podważać słuszność przedstawionej w uzasadnieniu wyroku oceny materiału dowodowego.</p>		

Konieczne jest jeszcze zwrócenie uwagi na fakt, że obrońca M. P. podważając słuszność oceny dowodów nie powołał konkretnych zasad prawidłowego rozumowania, wskazań wiedzy czy doświadczenia życiowego, które miałyby zostać naruszone przez Sąd Rejonowy przy wykonywaniu tej czynności. Apelujący uchybień w tej kwestii upatrywał de facto w tym, że okoliczności wynikające z dowodów uznanych przez Sąd Rejonowy za wiarygodne były odmienne od treści wyjaśnień oskarżonego M. P. oraz współoskarżonego T. O.. Obrońca konstruując zarzut w taki sposób zdaje się zapominać, iż podnoszenie zarzutu opartego jedynie na odmiennej ocenie dowodów dokonanej przez skarżącego, bez wskazania błędów natury faktycznej, logicznej, usterek w rozumowaniu, oparcia się na nieujawnionym materiale dowodowym albo oparcia się tylko na części materiału dowodowego, nie może prowadzić do podważenia wyroku Sądu I instancji. We wniesionej w niniejszej sprawie apelacji skarżący tak właśnie czynił, skoro przedstawił jedynie własną, odmienną od dokonanej przez Sąd I instancji ocenę dowodów i to jeszcze taką, która nie respektowała wymogu uwzględnienia całokształtu ujawnionych w sprawie okoliczności. Ten przewidziany w art. 410 kpk obowiązek dotyczy nie tylko sądu przy rozstrzygnięciu konkretnej sprawy, ale także powinien być przestrzegany w środkach odwoławczych przez skarżących. Bez tego zawarte tam rozważania zawsze będą oceniane jako nieuprawnione, a więc i dowolne (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 maja 2019

r., sygn. akt II KK 135/19, opubl. Legalis nr 1922670).

Obrońca oskarżonego chcąc podważyć ocenę dowodu z zeznań pokrzywdzonego A. R. skupił się na szerokim opisanu każdej, nawet najdrobniejszej nieścisłości w jego zeznaniach, wielokrotnie przy tym podkreślając, że dowód ten nie zasługiwał na wiarygodność. Jednocześnie apelujący zupełnie ignorował pozytywne cechy zeznań A. R., uwzględnione przez Sąd Rejonowy i przedstawione w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia. Warto więc przypomnieć te cechy zeznań A. R., które zaważyły na przypisaniu im przymiotu wiarygodności przez organ pierwszoinstancyjny. Była to spójność opisu inkryminowanego zdarzenia, konsekwencja we wskazywaniu sprawców oraz sposobu ich działania wspólnie i w porozumieniu, ilość szczegółów podawanych przez pokrzywdzonego, korelacja jego wersji zdarzeń z pozostałymi miarodajnymi dowodami (w tym przede wszystkim sprawozdaniem z badania sądowo-lekarskiego), a także brak rzetelnych podstaw dowodowych do podważania prawdziwości relacji A. R.. Zaznaczyć trzeba, że na przypisanie takich cech nie zasługiwały wyjaśnienia oskarżonych M. P. oraz T. O., próbujących nieudolnie zaprzeczać swej obecności w miejscu inkryminowanego zdarzenia. Prawdą jest, że treść zeznań złożonych przez pokrzywdzonego przed Sądem realizującym wniosek o pomoc sądową różniły się w pewnych fragmentach z jego relacją przedstawioną funkcjonariuszowi Komisariatu Policji P. w P., co nie uszło uwadze Sądu meriti.

Rację miał przy tym Sąd I instancji, że pewne niespójności i odmienności nie są niczym zaskakującym uwzględnwszy wpływ ponad dwóch i pół roku czasu, jaki dzielił złożenie zawiadomienia o popełnieniu przestępstwa z dniem posiedzenia wyznaczonego celem przesłuchania pokrzywdzonego w postępowaniu jurysdykcyjnym. Przeciwne stanowisko apelującego, oderwane od zasad wiedzy i doświadczenia życiowego nie spotkało się zaś z aprobatą organu odwoławczego. Chybiony był przy tym argument, że niecodziennosc bycia ofiarą pobicia powoduje zawsze zapamiętanie tego zdarzenia ze wszystkimi szczegółami. Jak uczy doświadczenie życiowe i praktyka orzecznicza pokazuje, jest to sprawa bardzo indywidualna i nie ma reguły aby każdy pokrzywdzony potrafił odtworzyć wszystkie detale przykrej sytuacji jaka go spotkała i to niezależnie od upływu czasu. W związku z tym, że pobicie jest przeżyciem wysoce nieprzyjemnym, często pokrzywdzeni chcą o nim zapomnieć – tak mogło być w przypadku A. R.. Nie można przy tym ignorować tej ważnej okoliczności, iż w całości podtrzymał on zeznania złożone bardzo krótko po zajściu, kiedy świeżo w pamięci miał jeszcze jego przebieg.

Obrońca zgłosił zastrzeżenia co do spóźnionego czasu złożenia przez pokrzywdzonego zawiadomienia o przestępstwie gdyż jego zdaniem wykonanie tego dwa dni od popełnienia czynu zabronionego wpływało negatywnie na ocenę wiarygodności zeznań A. R.. Sąd II instancji nie podzielił zastrzeżeń skarżącego. Żaden z przepisów kodeksu postępowania karnego nie wskazuje dokładnie w jakim czasie od daty popełnienia

przestępstwa należy o nim zawiadomić organy ścigania. W świetle tego stwierdzenia nie sposób uznać złożenia przez pokrzywdzonego zawiadomienia po upływie dwóch dni za nadmierną zwłokę. Nie sposób obecnie odtworzyć motywacji towarzyszącej pokrzywdzonemu w takim działaniu, a doszukiwanie się na siłę podstaw do odmówienia wiarygodności kluczowej części zeznań A. R. jest nieuprawnione. Warto jednak z tego miejsca nawiązać do pozytywnych cech zeznań pokrzywdzonego ponieważ nie było możliwe w oderwaniu od tych wszystkich okoliczności analizowanie powodu z którego A. R. zdecydował się na złożenia zawiadomienia o popełnionym na jego szkodę przestępstwie po upływie dwóch dni od zdarzenia. Nie kwestionując, że pokrzywdzony rzeczywiście dysponował możliwością złożenia zawiadomienia o przestępstwie zarówno 14 jak i 15 sierpnia 2018 r. nie należy zapominać, że A. R. miał niewykonane zobowiązania finansowe wobec oskarżonych i z tego tytułu mógł zastanawiać się czy chce zawiadamiać organy ścigania o krzywdzie ze strony oskarżonych jakiej doświadczył porankiem dnia 14 sierpnia 2018 r. Takie zachowanie nie jest wcale niczym odosobnionym i nie może samodzielnie stanowić podstawy do automatycznego odrzucenia w całości zeznań pokrzywdzonego, zwłaszcza w sytuacji kiedy jego konsekwentna i powtarzana na różnych etapach postępowania, wersja zdarzeń w toku procesu karnego została w dostateczny sposób potwierdzona innymi dowodami.

Analiza zgłoszonych w tej sprawie zarzutów apelacyjnych prowadzi do

wniosku, że obrońca oskarżonego za wszelką cenę próbował podważyć wiarygodność zeznań pokrzywdzonego. Warto jednak zwrócić uwagę, że apelujący nie był konsekwentny utrzymując, że każdy, nawet najdrobniejszy mankament zeznań A. R. wykluczał w całości możliwość przypisania jego wskazaniom przymiotu wiarygodności, jednocześnie nie widząc żadnych przeszkód w przypisaniu takiej cechy wyjaśnieniom M. P., który chociaż zapewniał, że nie było go pod domem pokrzywdzonego w dniu 14 sierpnia 2018 r., nie umiał logicznie wytłumaczyć gdzie znajdował się w czasie inkryminowanego zdarzenia i podać sprawdzalnego alibi. Idealnym przykładem słabości takiego sposobu podważania oceny zeznań pokrzywdzonego było wskazanie z apelacji, że o niewiarygodności stwierdzenia pokrzywdzonego o zagradzaniu mu drogi przez oskarżonych kiedy wychodził ze sklepu miało by świadczyć to, iż nie ustalono w tym postępowaniu jaki to był sklep, czy miał on monitoring i nie przesłuchano pracowników sklepu. Twierdząc tak obrońca nie zwrócił uwagi, że A. R. relacjonował, że sytuacja ta miała miejsce przy sklepie (...) położonym nieopodal jego miejsca zamieszkania, a więc ustalono w procesie jaki to był sklep. Prawdą jest, że nie podjęto kroków co do zabezpieczenia ewentualnego monitoringu sklepowego i nie ustalano pracowników sklepu w celu ich rozpytania. Nie były to jednak czynności niezbędne dla wyrokowania, zwłaszcza że samo pobicie pokrzywdzonego nastąpiło już po jego oddaleniu się spod sklepu. Warto tu jeszcze nawiązać do regulacji art. 2 § 1 kpk stanowiącej, że przepisy

kodeksu postępowania karnego mają na celu takie ukształtowanie postępowania karnego, aby sprawca przestępstwa został wykryty i pociągnięty do odpowiedzialności karnej, a osoba niewinna nie poniosła tej odpowiedzialności, przy czym rozstrzygnięcie każdej sprawy winno nastąpić w rozsądnym terminie. Z tego przepisu wynika jasno, że organy ścigania zobowiązane są do sprawnego prowadzenia postępowania i podejmowania jedynie takich czynności dowodowych, które zmierzają do wykrycia sprawcy danego przestępstwa. Oskarżyciel publiczny nie ma obowiązku przeprowadzania wszystkich rysujących się w danej sprawie czynności dowodowych, zwłaszcza wtedy kiedy taka czynność nie doprowadzi (nawet pośrednio) do wykrycia sprawcy przestępstwa. Przenosząc te rozważania na grunt kontrolowanej sprawy należało uznać, że zbędnym było w tym postępowaniu ustalanie czy w sklepie (...) zamontowany był monitoring, a także przesłuchiwanie pracowników tego sklepu. obrońca sugerując konieczność przeprowadzenia takich czynności dowodowych zignorował, iż z zeznań A. R. wynikało jednoznacznie, że w pobliżu wspomnianego sklepu nie doszło do jego pobicia, a oskarżeni mieli mu tam zagrażać drogę i szarpać go. Dla ustalenia przebiegu kluczowego momentu inkryminowanego zdarzenia nie było więc potrzeby przeprowadzania czynności, o których pisał w apelacji obrońca M. P.. Znamienne jest przy tym, że choć linia obrony sprowadzała się do zaprzeczania obecności M. P. w dniu 14 sierpnia 2018 r. w okolicy miejsca zamieszkania A. R., w toku postępowania rozpoznawczego ani

podstępny, ani też jego obrońca nie wnosili o przeprowadzenie tego typu czynności dowodowych. Konkludując, żadnym uchybieniem kontrolowanego postępowania nie było zaniechania zbadania, czy w sklepie (...) zamontowany był monitoring i przesłuchania pracowników tego sklepu. Odstąpienie od przeprowadzenia tych czynności nie uniemożliwiło bowiem wykrycia sprawcy przestępstwa popełnionego na szkodę pokrzywdzonego. Ponadto brak omawianej inicjatywy dowodowej nie stanowił wcale, wbrew sugestiom apelującego, podstawy do odmówienia wiarygodności zeznaniom pokrzywdzonego w części, w której powoływał się na zagradzanie mu drogi przez oskarżonych.

W analogiczny sposób należało też potraktować krytyczne uwagi apelującego co do tej części opisu zdarzeń przez A. R., w której podawał on fakt spłoszenia oskarżonych przez osoby, które wyszły na balkon. Wbrew twierdzeniom obrońcy nieustalenie ich personaliów wcale nie oznacza, że sytuacja opisana przez pokrzywdzonego nie miała miejsca. Tego typu wnioskowanie apelującego było bezpodstawne i nieuprawnione. To, że rozpytani przez Policję mieszkańcy (notatka urzędowa k.14) nic takiego nie zaobserwowali nie wykluczało takiej sytuacji skoro dokładnie nie ustalano o jaki balkon chodziło i czy osoby na nim się znajdujące (para jak określił pokrzywdzony przed Sądem Rejonowym w Olsztynie) były wśród tych, którzy rozmawiali z Policją. W takich okolicznościach czynienie na etapie wnoszenia apelacji zarzutów Sądowi I instancji, który mając ku temu

uzasadnione podstawy, przypisał przymiot wiarygodności również tej części relacji A. R., w której mówił o spłoszeniu sprawców przez nieustalone osoby, było całkowicie nieuzasadnione.

Wreszcie Sąd II instancji nie podzielił stanowiska apelującego o bezzasadności odrzucenia przez Sąd Rejonowy teorii o bezpodstawnym pomawianiu oskarżonych przez pokrzywdzonego. A. R. już w trakcie składania zawiadomienia o przestępstwie podawał, że w latach 2017-2018 prowadził firmę (...), w którą pieniądze zainwestował oskarżony M. P. oraz księgowa R. W., a T. O. pełnił tam funkcję koordynatora. Nie zataił on również tego, że po decyzji o zaprzestaniu prowadzenia tej działalności gospodarczej nie zwrócił wspólnikom wniesionych wkładów pieniężnych. Ważne dla oceny trafności sugestii obrońcy o istnieniu podstawy do pomawiania oskarżonych przez pokrzywdzonego jest również to, że prowadzenie postępowania karnego w niniejszej sprawie w żaden racjonalny sposób nie wyłączało, ani nie ograniczało możliwości dochodzenia przez M. P. zwrotu przysługującej mu od A. R. wierzytelności na drodze postępowania cywilnego (zakładając, że istniały podstawy faktyczne i prawne do dochodzenia takiej należności). Podobnie w przypadku drugiego z oskarżonych, który miał do pokrzywdzonego roszczenia z tytułu niewypłacenia mu wynagrodzenia. Pokrzywdzony nie zyskałby więc zupełnie nic w sferze roszczeń cywilnych poprzez zainicjowanie postępowania karnego przeciwko M. P. oraz T. O..

Wniosek

<p>Zmiana zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Brak podstaw do uwzględnienia powyższego wniosku z uwagi na całkowitą niezasadność omówionego zarzutu. Przeprowadzona przez Sąd Rejonowy ocena dowodów była prawidłowa i odpowiednio uwzględniała dyrektywy z art. 7 kpk. Nie było więc powodów by w toku postępowania odwoławczego ingerować w treść zaskarżonego orzeczenia.</p>		
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>	
<p>3.2.</p>	<p>Obraza przepisów postępowania, tj. art. 4 kpk i art. 7 kpk polegająca na uznaniu wyjaśnień oskarżonego T. O. za niewiarygodne w tej części w jakiej wyjaśnił, że w dniu zdarzenia wykonywał trasę W.-W., z uwagi na to, że zdaniem Sądu „nie zostało to potwierdzone z całkowitą pewnością”, gdy tymczasem taka wątpliwość powinna być rozstrzygnięta na korzyść oskarżonego i nie powinno się na oskarżonego przerzucać ciężaru dowodzenia własnej niewinności (ten fakt potwierdzałby, że oskarżonego M. P. nie było w dniu zdarzenia z oskarżonym T. O.).</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>

<p>Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>	
<p>Kontrola odwoławcza zaskarżonego orzeczenia nie potwierdziła również żadnych błędów w części dotyczącej wartości dowodowej wyjaśnień T. O.. Wymieniony w trakcie przesłuchania na rozprawie podawał, że w dniu 14 sierpnia 2018 r. był w trasie W.-W., rano około godz. 7:00 ładował meble w B. przy ul. (...) i następnie rozwoził je po całej Polsce, a do domu wrócił około godz. 20-21. Podobne informacje wynikały z przedłożonego do akt sprawy pisma z firmy (...) s.c. (k. 106). Niezwykle istotne jednak przy ocenie wiarygodności przytoczonej części wyjaśnień T. O. oraz przydatności dla ustaleń faktycznych wspomnianego powyżej pisma była treść zeznań świadka P. K. – właściciela firmy (...) s.c. Świadek ten nie był bowiem w stanie precyzyjnie stwierdzić, czy rzeczywiście akurat w dniu 14 sierpnia 2018 r. T. O. wykonywał dla niego obowiązki służbowe i był w trasie. P. K. nie potwierdził więc prawdziwości informacji wynikających z pisma złożonego przez niego do akt sprawy. W toku jego przesłuchania okazało się, że nie prowadził on dokładnej ewidencji pracy kierowców i przebiegu odbywanych przez nich w danym dniu tras, a przez to nie był w stanie ustalić, czy dnia 14 sierpnia 2018 r. T. O. wykonywał swoje obowiązki służbowe. Przedłożone do akt sprawy pismo nie było zatem rzetelną podstawą do czynienia ustaleń faktycznych co do zajęć i miejsca pobytu pracownika firmy w dniu pobicia A. R.. Jego treść nie poddawała się weryfikacji</p>	

i zawarte w nim zapewnienie o wykonywaniu pracy przez T. O. w czasie inkryminowanego zdarzenia nie było poparte żadnym mocnym dowodem. Zdziwienie wręcz wzbudza brak jakichkolwiek dokumentów przewozowych z dnia 14 sierpnia 2018 r., których wystawienia należałoby oczekiwać. Co zastanawiające, oskarżony T. O. nie podał nawet gdzie konkretnie dostarczył meble, co pozwoliłoby na pogłębione zbadanie jego alibi. Uzasadnione w tej sytuacji było stwierdzenie Sądu Rejonowego, że ta część wyjaśnień T. O., w której przedstawił swoje alibi była niewiarygodna i nie znalazła ona dostatecznego potwierdzenia w pozostałym materiale dowodowym. Skoro jedyny dowód świadczący o przebywaniu oskarżonego T. O. w czasie inkryminowanego zdarzenia w innym miejscu nie zasługiwał na uwzględnienie nie sposób było czynić ustalenia faktyczne jakich by ten podsądny oczekiwał. Tożsame wnioski dotyczą wartości dowodowej wyjaśnień M. P., w których zaprzeczył swojej obecności w dniu 14 sierpnia 2018 r. u pokrzywdzonego, co nie znalazło potwierdzenia w pozostałym zgromadzonym materiale dowodowym, a nadto pozostawało w sprzeczności z wiarygodnymi zeznaniami A. R.. Na marginesie warto wspomnieć, że T. O. ostatecznie nie zakwestionował dokonanej przez Sąd Rejonowy krytycznej oceny wartości dowodowej jego wyjaśnień i nie składał w tej sprawie apelacji. Tego typu zachowanie z powodzeniem można uznać za zaakceptowanie wydanego wyroku skazującego. Zastrzec jeszcze należy, że wnioskowanie organu pierwszoinstancyjnego o niewiarygodności wyjaśnień T.

O. nie stanowiło naruszenia zasady domniemania niewinności wyrażonej w art. 5 § 1 kpk, jak bezpodstawnie sugerował w środku odwoławczym obrońca. Prawdą jest, że zgodnie ze wspomnianą wyżej zasadą wyrok uniewinniający powinien zapaść zarówno wtedy, gdy wykazana została niewinność oskarżonego, jak i wtedy, kiedy wprawdzie nie została udowodniona jego niewinność, ale także nie została udowodniona jego wina (wyrok Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 20 lutego 2014 r., sygn. akt V AKa 1646/13, Legalis nr 2071150). Niemniej jednak w kontrolowanej sprawie sprawstwo obu oskarżonych zostało wykazane w sposób jednoznaczny, a przez to przypisanie im przestępstwa na szkodę pokrzywdzonego A. R. nie budziło żadnych wątpliwości.

Wniosek

Zmiana zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu.

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

Brak podstaw do uwzględnienia powyższego wniosku z uwagi na całkowitą niezasadność omówionego zarzutu. Materiał dowodowy zgromadzony w niniejszej sprawie został oceniony przez Sąd Rejonowy w sposób ze wszech miar prawidłowy. Stwierdzenie to dotyczy także wartości dowodowej wyjaśnień T. O. oraz M. P.. Kontrola instancyjna zaskarżonego orzeczenia nie

<p>potwierdziła słuszności stanowiska obrońcy oskarżonego o konieczności ingerencji w ten wyrok poprzez uniewinnienie podsądnego od przypisanego mu czynu.</p>		
Lp.	Zarzut	
<p>3.3.</p>	<p>Obraza przepisów postępowania, tj. art. 4 kpk i art. 7 kpk polegająca na uznaniu, iż M. P. wraz z T. O., przyjechali we wskazane przez pokrzywdzonego miejsce około godziny 7 samochodem O. (...) o numerach rejestracyjnych zaczynających się na (...), gdy tymczasem:</p> <ul style="list-style-type: none"> - nikt inny oprócz pokrzywdzonego nie widział tego samochodu, w sytuacji gdy jest to tablica rejestracyjna o wyróżniających się numerach rejestracyjnych, co koliduje z zasadą doświadczenia życiowego, że nikt inny takiego samochodu z takimi numerami rejestracyjnymi nie widział, - nie przekonuje twierdzenie, że oskarżeni o tak wczesnej godzinie znajdowali się już w P. albowiem oznaczałoby to, że ze swego miejsca zamieszkania musieliby wyjechać ok. 4:00 rano. 	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Zarzut ten był niezasadny w stopniu oczywistym. Po pierwsze nie było prowadzone dochodzenie by ustalić, czy ktokolwiek inny poza pokrzywdzonym zauważył w dniu 14 sierpnia 2018 r. na ul. (...) samochód osobowy O. (...) o numerach rejestracyjnych zaczynających się na (...) i nie</p>		

było to żadne uchybienie. Nie zaistniała bowiem potrzeba badania tej okoliczności dla ustalenia, czy oskarżeni dopuścili się popełnienia zarzucanego im przestępstwa. Zgromadzone w sprawie dowody nie dawały nawet podstaw by przyjmować, że w czasie kiedy podsądni podjechali pod budynek, w którym mieszkał pokrzywdzony, ktokolwiek przebywał na ul. (...) w P.. Po drugie, fakt, iż samochód osobowy był oznaczony numerami rejestracyjnymi spoza aglomeracji (...) nie stanowił żadnej nadzwyczajnej okoliczności. obrońca sugerując wyczulenie mieszkańców P. na „obce” tablice rejestracyjne, zdaje się zapominać, iż w tak dużym mieście wojewódzkim jak P. widok pojazdu oznaczonego innymi numerami rejestracyjnymi aniżeli (...) nie jest niczym przykuwającym uwagę przechodniów, czy zmotoryzowanych. Po trzecie, pozbawione sensu były dywagacje apelującego jakoby konieczność wczesnego wyjazdu oskarżonych z miejsca ich zamieszkania (około godz. 4 rano) wykluczała popełnienie przez nich przypisanego im przestępstwa. Zgodne z zasadami doświadczenia życiowego i racjonalne jest bowiem rozpoczęcie podróży o takiej porze, zwłaszcza wtedy kiedy zakłada się konieczność przybycia do celu w godzinach porannych, by doszło do spotkania z osobą, która ich unikała. Nie można tu również zapominać o determinacji oskarżonych, którym bardzo zależało na kontakcie z pokrzywdzonym i odzyskaniu od niego pieniędzy. Oczywiście możliwy jest również scenariusz zakładający nocowanie oskarżonych znacznie bliżej miejsca zdarzenia, aniżeli I. czy B., w których to miejscowościach zamieszkują

<p>pod sądni. Tak czy inaczej, okoliczność podana w apelacji nie stanowiła żadnej przeszkody dla przypisania oskarżonym odpowiedzialności karnej za zarzucany im czyn i w żadnym razie nie wykluczała ona ich winy oraz sprawstwa.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Zmiana zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Brak podstaw do uwzględnienia powyższego wniosku z uwagi na całkowitą niezasadność omówionego zarzutu. Ustalenie faktyczne, zgodnie z którym M. P. wraz z T. O., przyjechali we wskazane przez pokrzywdzonego miejsce około godziny 7 samochodem O. (...) o numerach rejestracyjnych zaczynających się na (...) wynikało z tej części materiału dowodowego, jaka została obdarzona przymiotem wiarygodności. Nieprzekonujące okoliczności podawane, jako uzasadnienie omówionego zarzutu, nie mogły stanowić podstawy dla odmiennej niż przyjął Sąd I instancji oceny dowodów, a w konsekwencji wydania wyroku uniewinniającego.</p>		
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>	
<p>3.4.</p>	<p>Obraza przepisów postępowania, tj. art. 4 kpk i art. 7 kpk polegająca na nieuwzględnieniu okoliczności,</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny</p>

	<p> iż żadna z osób zamieszkujących w sąsiedztwie miejsca wskazanego przez pokrzywdzonego jako miejsce pobicia, nie słyszała odgłosów bójki, gdy tymczasem zdarzenie miało mieć miejsce około godziny 7 rano w środku sierpnia, gdy panuje względna cisza i z uwagi na wysokie temperatury nawet w nocy ludzie mają otwarte okna.</p>	# niezasadny
<p>Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Przedmiotowy zarzut stanowi kolejny przykład bezpodstawnego, subiektywnego interpretowania pewnych okoliczności przez obrońcę w całkowitym oderwaniu od zasad oceny dowodów wyrażonych w art. 7 kpk. W tej sprawie nie ustalono nawet, że w dniu 14 sierpnia 2018 r. temperatura była tak wysoka by pozostawiano otwarte okna w mieszkaniach. Nawet jeżeli rzeczywiście takie temperatury by panowały to niekonieczne mieszkańcy budynku zlokalizowanego nieopodal miejsca inkryminowanego zdarzenia mieliby otwarte okna, gdyż jest to indywidualna preferencja. Zresztą nawet otwarte okna nie gwarantowały usłyszenia przez mieszkańców odgłosów szarpaniny i bicia pokrzywdzonego, choćby z uwagi na wczesnoranną porę. Dywagacje te właściwie są zbędne albowiem nieuprawnione jest wnioskowanie, iż fakt nieusłyszenia odgłosów stosowania przemocy wobec A. P. przez osoby trzecie wyłączał odpowiedzialność karną oskarżonego M. P., gdyż nie wykluczało to, że do burzliwego spotkania oskarżonych z pokrzywdzonym na ulicy wówczas doszło. Nie ustalono nikogo</p>		

<p>kto słyszałby odgłosy napaści ale należy wspomnieć o dwóch osobach które wyszły na balkon i spłoszyły sprawców. Z zeznań pokrzywdzonego wynikało zatem, że ktoś zainteresował się tym zajściem.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Zmiana zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Brak podstaw do uwzględnienia powyższego wniosku z uwagi na całkowitą niezasadność omówionego zarzutu. Materiał dowodowy został oceniony przez Sąd Rejonowy w sposób ze wszech miar prawidłowy, zatem również ustalenia faktyczne oparte na tak ocenionych dowodach były trafne. Nieuprawnione sugestie obrońcy nie stanowiły natomiast wystarczającej podstawy dla podważenia słuszności wnioskowania Sądu I instancji odnośnie winy i sprawstwa M. P.. Kontrola instancyjna zaskarżonego orzeczenia nie potwierdziła słuszności stanowiska obrońcy oskarżonego o konieczności ingerencji w ten wyrok poprzez uniewinnienie oskarżonego od przypisanego mu czynu.</p>		
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>	
<p>3.5.</p>	<p>Obraza przepisów postępowania, tj. art. 424 § 1 pkt 1 kpk polegająca na nieodniesieniu się w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny</p>

	<p>do istotnych kwestii mogących mieć wpływ na rozstrzygnięcie sprawy – a mianowicie okoliczności, że zaświadczenie ze specjalistycznego badania lekarskiego, w którym lekarz opisuje stwierdzone obrażenia ciała nie wskazuje, iż obrażenia pokrzywdzonego są wynikiem pobicia, gdy tymczasem ustalając okoliczności faktyczne należało ustalić przyczynę obrażeń pokrzywdzonego. Badanie nie wykazało uszkodzeń pleców i kręgosłupa, a drobne otarcia mogły powstać w innej sytuacji.</p>	# niezasadny
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Ustalenie przyczyn powstania obrażeń ciała pokrzywdzonego wymienionych w sprawozdaniu z badania sądowo-lekarskiego było zadaniem Sądu Rejonowego, z którego to wspomniany organ wywiązał się w odpowiedni sposób. Biegły został powołany do zbadania A. R. i określenia, czy na jego ciele widoczne są obrażenia, a jeżeli tak to jakiego rodzaju i rozmiarów. Biegły lekarz spełnił swoje zadanie i w sporządzonym sprawozdaniu opisał dokładnie wszystkie obrażenia ciała pokrzywdzonego zaobserwowane w trakcie badania mającego miejsce w dniu 16 sierpnia 2018 r. (czyli dwa dni po zdarzeniu). Zaznaczyć należy, że w sprawozdaniu z badania sądowo-lekarskiego oprócz licznych otarć naskórka i sińca barwy sino-zielonkawo-brunatnej o wymiarach około 4 x 3 cm, na powierzchni przednio-bocznej ramienia lewego lekarz stwierdził także występowanie bolesności palpacyjnej odcinka lędźwiowo-krzyżowego kręgosłupa bez śladów obrażeń w tej okolicy. Tego</p>		

istotnego szczegółu analizowanego sprawozdania nie dostrzegł obrońca przyjmując, że badanie nie wykazało uszkodzeń pleców i kręgosłupa. Wymienione w obdukcji obrażenia ciała przystawały zatem do zeznań pokrzywdzonego na temat mechanizmu ich powstania, tj. od uderzeń przez M. P. w trakcie zdarzenia z dnia 14 sierpnia 2018 r. I co godne przypomnienia, wspomnianym zeznaniom odpowiadał opis pobicia podany przez pokrzywdzonego lekarzowi w ramach wywiadu. Prawidłowe i trafne było wnioskowanie Sądu Rejonowego, zgodnie z którym obrażenia ciała A. R. stwierdzone przez medyka sądowego w trakcie badania powstały w wyniku pobicia pokrzywdzonego przez M. P. działającego wówczas wspólnie i w porozumieniu z T. O.. Natomiast przeciwne stanowisko apelującego sprowadzające się do sugerowania, że obrażenia ciała pokrzywdzonego mogły powstać w innych okolicznościach miały charakter czysto spekulacyjny i nie znajdowało żadnych podstaw dowodowych. Ustalona okoliczność karalności pokrzywdzonego za przestępstwa przeciwko mieniu, m.in. oszustwa nie była przeszkodą aby za prawdziwe uznać zdarzenie z udziałem jego i obu oskarżonych, dając wiarę relacji A. R., co poprzedziła zgodna z wymogami art. 7 kpk ocena dowodów. Uzasadnienie zaskarżonego wyroku nie miało zatem mankamentów, których subiektywnie upatrywał skarżący.

Wniosek

Zmiana zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Brak podstaw do uwzględnienia powyższego wniosku z uwagi na całkowitą niezasadność omówionego zarzutu. Kontrola odwoławcza nie potwierdziła by w tej sprawie doszło do naruszenia normy karnoproceduralnej wyrażonej w art. 424 § 1 pkt 1 kpk. Nie było w takiej sytuacji powodów przemawiających za uwzględnieniem wniosku apelującego o wydanie przez Sąd odwoławczy wyroku uniewinniającego.		
Lp.	Zarzut	
3.6.	Obraza przepisów postępowania, tj. art. 424 § 1 kpk polegająca na niedostatecznym wyjaśnieniu kwestii, iż pokrzywdzony zgłosił zdarzenie dopiero w dniu 16 sierpnia 2018 r. mimo że zdarzenie miało miejsce w dniu 14 sierpnia 2018 r., gdy tymczasem miał możliwość zgłoszenia tego w tym samym dniu, mieszkając w bardzo niewielkiej odległości od Komisariatu Policji (ok. 100 m).	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Kwestia zgłoszenia przez pokrzywdzonego organom ścigania		

<p>zdarzenia w dniu 16 sierpnia 2018 r., pomimo iż miało ono miejsce dnia 14 sierpnia 2018 r., została wyjaśniona przez Sąd Rejonowy w sposób wystarczający. Trafne było wnioskowanie tego organu, zgodnie z którym pewne opóźnienie w dokonaniu zawiadomienia organów ścigania o przestępstwie popełnionym przez M. P. oraz T. O. nie świadczyło wcale o tym, iż inkryminowane zdarzenie nie miało miejsca. Okoliczność ta nie mogła również stanowić podstawy do odmówienia wiarygodności zeznaniom A. R., o czym była dokładnie mowa w pkt 3.1. niniejszego uzasadnienia. Nie widząc potrzeby powtarzania w tym miejscu tożsamy argumentów, Sąd Okręgowy ogranicza się do stwierdzenia braku podstaw do uwzględnienia tego zdublowanego zarzutu obrońcy.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Zmiana zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Brak podstaw do uwzględnienia powyższego wniosku z uwagi na całkowitą niezasadność omówionego zarzutu. Kontrola instancyjna zaskarżonego orzeczenia nie potwierdziła więc słuszności stanowiska obrońcy oskarżonego o konieczności ingerencji w ten wyrok poprzez</p>		

uniewinnienie oskarżonego od przypisanego mu czynu.		
Lp.	Zarzut	
3.7.	Błąd w ustaleniach faktycznych poprzez niezasadne przyjęcie braku podstaw do zastosowania warunkowego zawieszenia orzeczonej kary, gdy tymczasem oskarżony zasługuje na dobrodziejstwo warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Zgodnie z przepisem art. 69 § 1 kk w brzmieniu obowiązującym w dacie wyrokowania, sąd może warunkowo zawiesić wykonanie kary pozbawienia wolności orzeczonej w wymiarze nieprzekraczającym roku, jeżeli sprawca w czasie popełnienia przestępstwa nie był skazany na karę pozbawienia wolności i jest to wystarczające dla osiągnięcia wobec niego celów kary, a w szczególności zapobieżenia powrotowi do przestępstwa. Przenosząc brzmienie tej regulacji na kanwę poddawanej kontroli sprawy należało stwierdzić, że o ile wymiar kary zasadniczej wymierzonej M. P. mieścił się w limicie wyznaczonym przez art. 69 § 1 kk to już drugi z warunków zastosowania środka probacyjnego w postaci warunkowego zawieszenia wykonania kary nie był w stosunku do tego podsądnego spełniony. Jak pokazuje analiza karty karnej M. P. w czasie popełnienia przypisanego mu przestępstwa był już skazany na karę pozbawienia wolności i		

<p>to niejednokrotnie. Okoliczność ta kategorycznie wykluczała możliwość zastosowania w stosunku do niego warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności i to nawet w przypadku, gdyby przyjąć, że takie rozwiązanie byłoby wystarczające dla osiągnięcia wobec M. P. celów kary. Skoro bowiem nie była spełniona jedna z obligatoryjnych przesłanek umożliwiających orzeczenie tego typu środka probacyjnego to jego zastosowanie w takim przypadku stanowiłoby obrazę prawa materialnego.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Zmiana zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Brak podstaw do uwzględnienia powyższego wniosku z uwagi na całkowitą niezasadność omówionego zarzutu. Ten wniosek apelacji nie był nawet skorelowany z treścią podniesionego zarzutu. Gdyby bowiem hipotetycznie zakładając spełnione były przesłanki do zastosowania warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności wobec oskarżonego M. P. to nie stanowiłoby to podstawy do wydania przez Sąd II instancji wyroku uniewinniającego tylko wiązałoby się z modyfikacją orzeczenia o karze.</p>		

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
1.	
Zwiążle o powodach uwzględnienia okoliczności	
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
0.11.	Przedmiot utrzymania w mocy
Wyrok Sądu I instancji utrzymano w mocy w całości.	
Zwiążle o powodach utrzymania w mocy	
Powodem utrzymania wyroku w mocy jest całkowita niezasadność zarzutów apelacji obrońcy oskarżonego, jak też brak podstaw wskazanych w art. 439, 440 i 455 kpk, uzasadniających zmianę lub uchylenie wyroku poza granicami zarzutów i wniosków apelacji. Sąd II instancji ocenił przy tym z urzędu, że również orzeczenie o karze jest wyważone, sprawiedliwe i nie razi surowością.	
0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
0.0.11.	Przedmiot i zakres zmiany
Zwiążle o powodach zmiany	

0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji	
--	--

0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia		
1.1.		# art. 439 k.p.k.
Zwięzle o powodach uchylecia		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięzle o powodach uchylecia		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięzle o powodach uchylecia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięzle o powodach uchylecia		
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
--------------------------------	-------------------------

2.	<p>Zgodnie z art. 616 § 1 pkt 1 kpk do kosztów procesu należą koszty sądowe, którymi są m.in. wydatki poniesione przez Skarb Państwa od chwili wszczęcia postępowania (art. 616 § 2 pkt 2 kpk). Jednym z wydatków Skarbu Państwa, na podstawie art. 618 § 1 pkt 11 kpk są wypłaty dokonane z tytułu nieopłaconej przez strony pomocy prawnej udzielonej z urzędu przez adwokatów lub radców prawnych.</p> <p>Obrońca oskarżonego z urzędu wniósł o zasądzenie od Skarbu Państwa zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu w postępowaniu odwoławczym. Przytoczone wyżej przepisy stanowią podstawę prawną orzeczenia uwzględniającego to żądanie. Wysokość kosztów adwokata przypadających za obronę w postępowaniu odwoławczym została ustalona w oparciu o § 2 pkt 1, § 4 ust. 1 i 3 oraz § 17 ust. 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (t.j. Dz. U. z 2019 r. poz. 18).</p>
3.	<p>Zgodnie z art. 634 kpk jeżeli przepisy ustawy nie stanowią inaczej, do kosztów procesu za postępowanie odwoławcze od orzeczeń kończących postępowanie w sprawie mają odpowiednie zastosowanie przepisy o kosztach za postępowanie przed sądem I instancji.</p> <p>Mając powyższe na względzie, Sąd Okręgowy opierając się na dyspozycji przepisu art. 624 § 1 kpk zwolnił oskarżonego od obowiązku zwrotu Skarbowi Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, w tym nie wymierzył mu opłaty za II instancję. Oskarżony ma na utrzymaniu dziecko oraz partnerkę. Podejmuje wyłącznie prace dorywcze, uzyskując z nich dochód rzędu 400 zł tygodniowo. Ponadto podsądny na podstawie zaskarżonego wyroku jest zobowiązany do zapłaty na rzecz pokrzywdzonego A. R. nawiązki w kwocie 1.000 zł oraz kosztów postępowania przed Sądem I instancji, nadto w perspektywie ma do odbycia 6-cio miesięczną karę pozbawienia wolności. Mając więc na uwadze trudną sytuację materialną M. P. Sąd Okręgowy postanowił zwolnić go od uiszczenia kosztów sądowych za postępowanie apelacyjne i nie wymierzył mu opłaty za II instancję. Tożsame argumenty przemawiały za zwolnieniem podsądnego od obowiązku zwrotu Skarbowi Państwa wydatku w</p>

postaci wynagrodzenia obrońcy z urzędu przyznanego
oskarżonemu z tytułu ubóstwa.

7. PODPIS

Hanna Bartkowiak